

Per la seva part N. E. apareix el cim superior del Puigsacalm, l'amo i senyor d'aquests promontoris semblant perforar l'espai, amb les cingleres que l'ostenten. De dret a llevant s'obre la reclosa vall de Joanetes, encerclada al N. per la imponent serralada del Puigsacalm o de Santa Magdalena, i a migjorn pels tallats cingles d'Esqueyola i de Llancers. S'esguarda més endarrera una porció de la Plana d'Olot, amb tota una munió d'enquadrats conreus que semblen talment pedaços de distintes coloracions. El naixent Fluvià la mig parteix, acompanyat constantment d'una bella filera d'arbres. Més enllà es redrecen les muntanyes de Finestres i Rocacorba, per damunt de les quals es distingeixen les planes de l'Empordà i la Mediterrània als indrets de la Costa Brava. Cap a migjorn i en primer terme es contemplen els accidentats termes de La Vola, atapeïts de vegetació i sols amb reduïdes clapes de conreus que indiquen la proximitat d'alguna masia. Més distanciades sobressurten les emmurallades serres de Cabrera, Ayats i Montcau, en el Collsacabra i les del Far i Sant Miquel de Solterra a Les Guilleries. Dirigint l'esguard vers el S. O., hom domina en tota la seva extensió la Plana de Vic, enquadrada al Sud pel desesparat Montseny que es perllonga cap a ponent per Collformic, el Pla de la Calma i el caparrut Tagamanent, als peus del qual i pel grandíós esvoranc que li obrí el Ter, s'esmuny el Congost camí del Vallès. Més a la dreta, els cingles de Berti, el pla de la Garga, Sant Llorenç del Munt i l'original estructura del Montserrat, que s'albira per damunt de les serres que separen el Llussanès de la Plana de Vic.

Vers a ponent i a la part oposada del coll de Sant Bartomeu, s'aixeca l'angulosa serra de Curull, en quines vessants N. s'hi arrela el més important bosc de faigs de la comarca, que posseeix el privilegi de no ésser gaire destralejat. Més lluny, la serra de Bellmunt amb el seu encastellat santuari, Santa Llúcia, Sant Salvador i els turons d'Oris, a l'altra part del Ter. També cap a Ponent s'albira el llogarret de Vidrà, el castell de Besora i a través d'un seguit de carenes del Llussanès i del baix Bergadà, ressalten els grans massius de Peguera, d'En Cija, Port del Comte, els majestuosos pollagons del Pedraforca, la cantelluda serra del Cadí, el Puigllançada i el Padró dels Quatre Batlles.

Al Nord, les serralades que envolten l'alta conca del Ges amb el cònic puix Cubell al mig. Dessobre d'elles sobressurt el Puigmal i el seu etern «challenger», el puig de Bastiments o del Gegant, ambdós alçats en els confins de la Catalunya política.

També l'històric Canigó, que tan magistralment glosà el gran poeta Verdaguer, deixa veure la Pica de Balatg i el cim dels Tretze Vents que el culminen, enllà de les muntanyes de la Garrotxa.